[Christophersen]

der kan være situationer – som beskrevet i redegørelsen – hvor en dansk regering har fundet, at det var nødvendigt at eksekvere en beslutning, som i øvrigt er truffet på et rent nationalt grundlag, ved anvendelse af § 113. Det har regeringen vores støtte til at gøre, som den har gjort det, og den har også vores støtte til at gøre det, hvis der skulle opstå en lignende situation. Det er jo muligt, at der på lørdag opstår en lignende situation, og så skal regeringen i hvert fald ikke være nervøs for, at vi vil gøre ophævelser i den anledning.

Jeg takker ministeren for den redegørelse, vi har fået. Det er ikke ham selv, der har givet anledningen, men det var måske alligevel et passende tidspunkt at få den frem på. Jeg vil give udtryk for støtte til regeringens holdning, også i de to konkrete spørgsmål, der især har været inddraget i debatten her.

Med hensyn til sanktionerne over for Sovjetunionen tror jeg ikke, at forbud mod import af opretstående klaverer fra Sovjetunionen gør det store indtryk på folkene i Kreml. Det tror regeringen nok heller ikke. Men EF har markeret en holdning, som det var vigtigt at få markeret.

I forholdet til Argentina kan man håbe, at sanktionerne vil virke noget stærkere. I hvert fald er de også – ud over at skulle virke i forhold til problemet i Sydatlanten – en markering af en holdning til vores allierede i Storbritannien, og det skulle man måske også lige have med i denne debat. Der er nogle, der fører debatten, som om Danmark var et neutralt land. Det er vi ikke. Vi tilhører en vestlig alliance. Vi bekender os til de vestlige demokratier. Vi tror på de værdier, der findes i de demokratier. Også af den grund skal vi ikke gøre det vanskeligere for os selv end højst nødvendigt at støtte en politik, som lever op til denne målsætning.

Glistrup (FP):

Som altovervejende hovedregel stemmer fremskridtspartiet imod, at Danmark rodes ind i embargoer og andre handelssanktioner. Vi har mange gode grunde til at have den holdning.

Når man har det mål, at den danske befolkning gerne skal have en meget høj levestandard, og man må respektere, at vi lever inden for et område, hvor der kun bor 5 millioner mennesker, og som har begrænsede råstofressourcer og andre direkte produktionsmuligheder, så er udenrigshandelen og det, at udenrigshandelen foregår så frit som muligt, en af de allerallermest elementære forudsætninger for hele vores sociale og velfærdsmæssige standard. Ethvert indgreb i udenrigshandelen med de følgevirkninger, det kan afføde, er os inderligt imod, specielt da i en situation, hvor dette folketings flertal har bevirket, at vi er en debitornation i stedet for at være en kreditornation. Vi skylder efterhånden vel en 127 mia kr. netto til udlandet. Så er det særlig vigtigt, at vi ikke begynder at ødelægge mulighederne for, at man gennem international handel kan skabe valuta, kan skabe indtægt og velfærd i landet.

Så kan hr. Christophersen nok så mange gange hånligt sige: hvad gør det, at man ikke kan få nogle opretstående klaverer fra Sovjetunionen? For det første tror jeg nok, at for den pianoforhandler, der har tilrettelagt sin tilværelse på at sælge sovjetiske opretstående klaverer, gør det en del. Den, der skal have et sådant i konfirmationsgave eller lignende, skal vi også tage hensyn til. Vi må gøre os fuldstændig klart, at det er meget værre for os, end det faktisk er for det socialiserede foretagende i Sovjetunionen, der er klavereksportør. Det afgørende er, at vi ikke aner, hvordan noget sådant kan komme til at udvikle sig. Ingen af os ved, om grunden til, at der nu måske bliver 900 arbejdsløse mere i Helsingør, end der behøvede at være, fordi de ikke kan få ordrer fra de sovjetiske skibsrederier, hænger sammen med, at man simpelt hen, når man skal vælge imellem værfter i de forskellige lande, foretrækker at tage et land, som ikke har foretaget denne uvenlige handling over for Sovjetunionen.

Der er ingen, der kan sige, om vores brøde – at vi hindrer import af nogle sovjetiske varer – og så den sanktion, den reaktion, der kommer fra Ruslands side, kommer til at stå i et rimeligt forhold til hinanden. Det er noget, som ingen kan overse. Har man først ladet den første sten rulle oppe fra en bjergtop, så kommer altid lavinen og stenskreddet, som meget vel kan knuse folk nede i dalen. Derfor skal man lade være med at kaste den første sten. Derfor skal man lade være med at gå ind i udenrigspolitik på den måde, at man siger: øv, bøv, så vil vi ikke handle med dig.